

Uit: *Running on Emptiness, The Pathology of Civilization*, pag. 151 ev.

www.green-anarchy.wikidot.com

John Zerzan

VAN WIE IS DE UNABOMBER?

Wij hebben al enige tijd technogogen en technopaten in ons midden. De pionier van de Kunstmatige Intelligentie, Marvin Minsky, was bijvoorbeeld in het begin van de tachtiger jaren algemeen bekend, voor zijn beschrijving van het menselijke brein als “een uit vlees vervaardigde computer van drie pond.” Hij speelde de hoofdrol in het nummer van december 1983 van *Psychology Today*, naar aanleiding van de volgende brief:

Marvin Minsky,

Met jouw volstrekt kritiekloos – ja zelfs duizelingwekkend – omhelzen van de geavanceerde technologie, tot zelfs van dat soort uitwassen als machinale “emoties,” die jij ontwikkelt en propageert, heeft *Psychology Today* tenminste publiekelijk duidelijk gemaakt wat jouw bedoeling met het sociale leven is. Jouw ontmenselijkende werk is een uitstekende bijdrage aan de door de geavanceerde technologie versnelde weg naar een steeds kunstmatiger, veronpersoonlijkt, leeg landschap. Ik denk dat ik niet alleen sta in de mening dat ongedierte, zoals jij, op zekere dag gerekend zal worden tot de ergste misdadigers die dit tijdperk heeft voortgebracht.

(Getekend) Met Walging,

John Zerzan

Een tiental jaar later is het aantal mensen dat actief betrokken is bij de verwoesting van de ziel en de moord op de natuur, waarschijnlijk alleen maar groter geworden; maar de steun voor het hele systeem van dat soort activiteiten is ongetwijfeld uitgehold.

Laten we beginnen met de Unabomber (hij/zij/ze) en zijn kritiek, in woord en daad, op ons beklagenswaardige, perverse en armzalige technologische bestaan. De Unabomber roept op tot een terugkeer naar de “wilde natuur” via “de volledige en blijvende vernietiging van de huidige industriële maatschappij, overal ter wereld,” en het vervangen van die onpersoonlijk, onvrije en vervreemde maatschappij door een gemeenschap van kleine en persoonlijke sociale groeperingen. Hij heeft drie mensen gedood en drieëntwintig verwond, ten dienste van zijn uiterst radicale visie.

Er bestaan twee vrij voor de handliggende bezwaren tegen deze theorie en praktijk. Het ene is dat een terugkeer naar een ongedomesticeerde en autonome manier van leven niet bereikt zal kunnen worden door het opheffen van het industrialisme alleen. Na dat opheffen zou nog steeds het beheersen van de natuur overblijven, net als de onderdrukking van vrouwen, oorlog, religie, staat en de arbeidsverdeling om maar een paar fundamentele maatschappelijke ziekten op te noemen. Het is de beschaving zelf die ongedaan gemaakt moet worden, om te bereiken wat de Unabomber wil bereiken. Met andere woorden, voor de mensheid was de Landbouwrevolutie op een veel fundamenteeler niveau een verkeerde omwenteling, dan de Industriële Revolutie.

Het tweede is de praktische invulling. Het versturen van explosieven, bedoeld voor handlangers die de huidige catastrofe beramen, is te willekeurig. Er zouden gemakkelijk kinderen, postboden en anderen gedood kunnen worden. Zelfs als je het aanvallen van deze hightech horrorshow, door het terreur

uitoefenen tegen haar onmisbare architecten, rechtmatig zou vinden, valt bijkomende schade niet te rechtvaardigen.

Intussen opereerde de Unabomber in de context van een grootschalige psychische verpaupering en het verlies aan vertrouwen in alle instellingen van het systeem. Hoeveel bioscoopgangsters zijn bijvoorbeeld in discussie gegaan naar aanleiding van Terminator 2, waarin wetenschap en technologie gelijkgesteld worden met dood en vernietiging? In het artikel “Een woedeuitbarsting tegen de Technologie” van Keay Davidson (*San Francisco Examiner*, 4/30/95) merkte hij op dat “de openlijk toegegeven haat van de Unabomber tegen de wetenschap en technologische ontwikkelingen een toenemende wijdverbreide ontgoocheling over de wetenschap weerspiegelt.”

Een opmerkelijk voorbeeld van de weerklank die zijn verstrekkende kritiek op de huidige wereld geniet is “De Evolutie van Wanhoop” van Robert Wright, het hoofdartikel van de *TIME* van 28 augustus 1999. Het lange artikel bespreekt op een sobere en invoelende manier de aanklacht tegen de Unabomber, in een poging om “de bron van ons alomtegenwoordige gevoel van onvrede” bloot te leggen.

Het is geen verrassing dat tegelijkertijd andere commentatoren geprobeerd hebben om de mogelijke invloed van dergelijke ideeën te bagatelliseren. “Het Unabomber Manifest Niet Bijzonder Uniek” is de smalende samenvatting die John Schwartz in de *Washington Post* van 20 augustus schreef. Schwartz vond hoogleraren die laatdunkend zouden beweren dat het helemaal niet origineel was om de maatschappij fundamenteel ter discussie te stellen, alsof het iets was dat in klaslokalen de ronde doet. Ellul, Jünger en anderen die afwijzend ten opzichte van technologie staan, zijn allesbehalve uit de tijd, maar ze zijn onbekend en maken geen deel uit van de gangbare en eerbiedwaardige discussie. De lafheid en oneerlijkheid, die kenmerkend is voor hoogleraren en journalisten, zou nauwelijks duidelijker weergegeven kunnen worden.

De antipathie van liberaal-links tegen het soort ideeën van de Unabomber was ook eenvoudig te voorspellen. “Unabummer” (bummer = klaploper) was de bijna hysterische openlijke veroordeling van Alexander Cockburn in het nummer van *The Nation* van 28 augustus/4 september. Deze pseudo-criticus van het Amerikaanse kapitalisme steekt een tirade af over de “moorddadige politieke waanzin” van de Unabomber, het resultaat van een “irrationele” Amerikaanse anarchistische traditie, Cockburn zegt dat de Unabomber een “verrotte romantiek van individu en natuur” vertegenwoordigt, dat de natuur voor altijd verloren is en dat we die uitroeiing maar beter kunnen accepteren. Als reactie op deze poging om zowel de Unabomber als het anarchisme zwart te maken en uit te rangeren, wijst Bob Black (in een niet gepubliceerde brief aan de redacteur) op de wereldwijde heropleving van het anarchisme en vindt de uitingen van de Unabomber “de beste en invloedrijkste gedachtegang binnen het huidige Noord-Amerikaanse anarchisme, dat het idee van het belang van de arbeidersklasse en productiviteit, dat vaak gebruikt wordt om het onder het Marxisme te scharen, al grotendeels heeft losgelaten.”

In het voorjaar van 1995 noemde de woordvoester van *Earth First!*, Judi Bari, de Unabomber een “sociopaat” en verklaarde verder, expliciet maar onjuist, dat “in de radicale milieubeweging niemand tot geweld oproept.” Dit is niet de geschikte plek om het over de strategie van de radicale milieubeweging te hebben, maar Bari’s orakeltaal klinkt als het geluid van al die anarcho-liberalen en anarcho-pacifisten die niet verder willen gaan met het verdedigen van de natuur, dan de afgezaagde, onwerkzame burgerlijke ongehoorzaamheid, en zwaaien met van die bange en halfzachte kreten als “geen ontbossing zonder herbeplanting.”

Het zomernummer van 1995 van *Slingshot*, het krantje van de politiek correcte activisten van Berkeley, bevatte een kort redactioneel commentaar waarin werd afgegeven op de Unabomber, omdat hij “een reëel gevaar van repressie door de regering” van de radicale bewegingen had teweeggebracht. Die angst, die onterecht de Unabomber ergens de schuld van geeft, gaat voorbij aan het simpele feit

dat elke werkelijke aanval op het Mega-apparaat reacties van onze vijanden zal oproepen. Het repressiespook kan het best uitgebannen worden door niets te doen.

Van hun kant hebben de “anarchisten” van *Love and Rage* (Augustus/September) zich ook geschaard in het anti-Unabomber linksistenkoor. Wayne Price geeft toe in zijn artikel "Is de Unabomber een Anarchist?", samen met Bob Black, dat “de meeste anarchisten tegenwoordig de huidige ontwikkeling van de industriële technologie niet meer als iets ‘progressiefs’ of zelfs ‘neutraals’ zien, zoals de Marxisten en liberalen. Maar nadat hij die behoedzame lippendienst heeft bewezen aan het overwicht van die Unabomberachtige ideeën, kraakt Price de Unabomber fel af en noemt hem “een moordenaar die grootse ideeën door het slijk haalt” en onthoudt zich zelfs van de politieke en rechtmatige steun, die hij wel zou verlenen aan autoritaire linksisten, die door de staat op de korrel worden genomen. *Love and Rage* wordt gekenmerkt door een onhandige manipulatieve organiseer-de-massa ideologie; benaderingen die oprechter en radicaler zijn worden door deze politici of genegeerd of veroordeeld.

Maar dit mini-overzicht van het verzet tegen de Unabomber biedt allesbehalve een volledig beeld van de hele strekking van de reacties. Er bestaan nog andere standpunten die, om voor de handliggende redenen, hoofdzakelijk vertrouwelijk worden uitgesproken. Sommigen van ons hebben, om maar wat te noemen, een sprankje hoop geput uit het uiteindelijk publiek verschijnen van een aanval op de grondslagen van een verloederd landschap. Anders dan het wijdverbreide gevoel dat wij geen controle hebben over alles buiten onszelf, is nu het monopolie van de leugens wel doorbroken. Je zou kunnen zeggen dat de invloed (op de media) van de Unabomber op dit moment duidelijk aanwezig is, maar alleen maar om morgen vergeten te worden. Er zullen tenminste een paar mensen zijn die het hebben kunnen begrijpen en zich zullen herinneren. Het is natuurlijk wel ironisch dat er dodelijk bomaanslagen nodig waren om een alternatief te laten horen voor de vernietiging van de planeet en het individu.

Het idee rechtvaardigheid zou niet over het hoofd moeten worden gezien, als het verschijnsel Unabomber in ogenschouw wordt genomen. Afgezien van zijn doelwitten, maar wanneer zijn eigenlijk al die Eichmannetjes, die bezig zijn met het construeren van de Brave New World, ooit ter verantwoording geroepen? Waar is die elementaire persoonlijke verantwoordelijkheid, als de plannenmakers van onze dagelijkse en wereldwijde dodenmars volstrekt ongestraft hun gang kunnen gaan?

Het establishment belooft dergelijke vernietigers en probeert hun imago op te poetsen. Het artikel in het nummer van 21 mei van het *New York Times Magazine* "De Unabomber en David Gelernter" vermenschlijkt de laatste, die op Yale door een Unabomber-bom gewond raakte, als een innemende computerziener die voorbereidingen treft voor een “Renaissance van de menselijke geest.” Uit geen enkele andere bron dan het artikel zelf blijkt echter dat Gelernter meebouwt aan de weg naar een autoritaire dystopie, gebaseerd op de allerlaatste hightech-snuffjes, zoals genetische manipulatie.

Is het onethisch om mensen een halt toe te roepen, van wie de bijdragen een ongekende aanval op het leven betekenen? Of is het onethisch om gewoon onze passieve rol op ons te nemen, in de huidige Zeitgeist van het post-modernisme en het ik-weet-van-niets-isme? Zoals een vriend uit Californië onlangs zei, ‘als rechtvaardigheid tegen de wet is, kunnen alleen outlaws rechtvaardigheid tot stand brengen.’

Het wijdloppige Unabomber Manifest zal hier niet besproken worden; de sterke en zwakke punten verdienen een afzonderlijk nauwkeurig onderzoek. De opmerkingen werpen voornamelijk licht op een aantal van de verschillende, meest negatieve commentaren en niet rechtstreeks op hun onderwerp. Het is vaak zo dat je het gemakkelijkst iets kunt leren over de maatschappij door te kijken naar de manier waarop ze reageert en niet naar de mensen die haar tarten.

“Nou, ik geloof die FC/Unabomber wel – dat geldt voor het hele land...zijn ideeën zitten, zoals de situationisten zeggen, in ieders hoofd; het gewoon een kwestie van naar je eigen woede luisteren,” zei

een goed ingewijde Midwester. Of zoals Anne Eisenberg van de Polytechnische Universiteit in Brooklyn toegaf, "Schrapp de meeste mensen en je houdt een Luddiet over."

In op 6 juli 1995 merkte Robert Perkins, in zijn column in de *Boulder Weekly*, heel wijs op:

"Is temidden van de overweldigende waanzin van ongebreidelde economische groei en postmodern verval, een dergelijke heimwee, of zelfs zo'n woede, echt gek? Voor veel mensen, vooral degenen die wat geld bij elkaar schrapen in onbevredigende banen en verlangend naar sterren turen, die verduisterd worden door straatlantaarns, is het antwoord waarschijnlijk nee. En voor hen zal de Unabomber misschien geen psychopathische duivel zijn. Ze zouden de FC wel eens het allerbeste kunnen wensen."

1995